

ЯВЛЕНИЕ ЧЕТВЕРТО.

Ивана сама.

Изъ гъстий лѣсъ на долѣ,
По кична та ливада,
Лъкатушна шумоли,
Срѣбропѣннаѣ вада;
И весело си играй,
И издига и пѣни,
И брѣжния цвѣтенъ край
Бие с'хладнитѣ вълни. —
Отъ скали тѣ стрѣмно пада,
Изъ поле то ся разлива
Вода та пакъ на водопада
Тиха и мълчелива. —
С'богомъ ви зелени морави,
Цвѣтни поля Елезейски.
С'богомъ долу мои ви дѣбрави,
Ви градини земнорайски.
С'богомъ извори студени,
Ти горо, съ слава покрита,
Вие дървета зелени
На гора та пѣстра накита. —
С'богомъ ви казвамъ мои картини,
Очерователни, живи,
Вие въ мои тѣ луди младини,
Растуха сте били първи. —
Вие мѣста на мойта радость.
Остайте съ с'богомъ за всегда;
Вашата Ивана отива
И ви остава въ бѣда. —
Какъ тѣй стадо блѣнешъ невинно,
Дали защо безъ пастиръ остана;
Какъ ма гледашъ тѣй жално мило;
О, и азъ не зная що ще стана! —

На друго стадо ще стоя азъ на чело! О, кой е този невидимъ духъ, що ма блѣска на марсово то поле, и азъ тамъ оти-